

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 430

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 mai 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
289.	— Decret pentru numirea în funcție a unui consilier de stat.....	2
A C T E A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E		
9.	— Hotărâre privind aplicarea procedurii de înştiințare prin afişare în unele dosare ale Curții Constituționale	2–3
	Decizia nr. 19 din 15 ianuarie 2026 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, cu referire la art. 66 ¹ alin. (8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. II din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului, în ansamblul său	4–8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru numirea în funcție a unui consilier de stat

În temeiul dispozițiilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 3 și 4 din Legea nr. 47/1994 privind serviciile din subordinea Președintelui României, republicată, cu completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Începând cu data de 25 mai 2026, domnul Radu-Ioan Mogoș se numește în funcția de consilier de stat.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

București, 21 mai 2026.
Nr. 289.

ACTE ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

HOTĂRÂRE

privind aplicarea procedurii de înștiințare prin afișare în unele dosare ale Curții Constituționale

În temeiul dispozițiilor art. 6, art. 9 alin. (1), art. 14 și ale art. 50 și 51 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 4 alin. (1) lit. r), art. 4 alin. (2) și ale art. 11 alin. (6) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025,

reținând ca situație premisă numărul mare al dosarelor înregistrate pe rolul Curții Constituționale, având ca obiect excepții de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, aprobată prin Legea nr. 274/2022, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2024 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice pentru fundamentarea bugetului general consolidat pe anul 2025, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare, Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare,

observând caracterul repetitiv și similitudinea naturii și a conținutului criticilor de neconstituționalitate formulate prin excepțiile de neconstituționalitate având acest obiect,

ținând seama, pe de o parte, de imperativul asigurării tuturor garanțiilor procesuale specifice procedurii în fața Curții Constituționale — oralitate, publicitate, contradictorialitate, exercitarea dreptului la apărare și a dreptului la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil —, precum și, pe de altă parte, de necesitatea bunei administrări a activității Curții Constituționale,

făcând aplicarea prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și observând dispozițiile art. 11 alin. (6) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aprobat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 5/2025, coroborate cu cele ale art. 168 din Codul de procedură civilă,

constatând că, potrivit art. 30 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Curtea Constituțională are obligația de a realiza procedura de înștiințare a părților în vederea luării la cunoștință a termenului de judecată la care se judecă excepția de neconstituționalitate,

Plenul Curții Constituționale adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Înștiințarea autorilor excepției de neconstituționalitate din dosarele Curții Constituționale care cuprind în obiectul lor fie dispoziții din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru

consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 156/2024 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice pentru fundamentarea bugetului general consolidat pe anul 2025, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene, Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, fie acte normative antereferte, în ansamblul lor, se îndeplinește direct prin afișarea pe pagina de internet a Curții Constituționale a termenelor de judecată stabilite în respectivele dosare.

(2) Afișarea listei de ședință prevăzute la alin. (1), cuprinzând autorii excepției de neconstituționalitate, precum și celelalte părți, se realizează cu cel puțin 15 zile înainte de termenul de judecată.

Art. 2. — Prezenta hotărâre privește atribuția Curții Constituționale prevăzută de art. 146 lit. d) teza întâi din Constituția României, republicată, circumscriindu-se exclusiv acesteia.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Prezenta hotărâre a fost adoptată de Plenul Curții Constituționale cu unanimitate de voturi, în ședința din data de 16 aprilie 2026, cu participarea doamnei Elena-Simina Tănăsescu — președinte al Curții Constituționale, Asztalos Csaba-Ferenc, Mihai Busuioc, Mihaela Ciocină, Cristian Deliorga, Dacian-Cosmin Dragoș și Gheorghe Stan — judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 19

din 15 ianuarie 2026

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, cu referire la art. 66¹ alin. (8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. II din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului, în ansamblul său

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Mihaela Ciochină	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Alina Oprișan	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, în ceea ce privește introducerea art. 66¹ alin. (8) în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Nicolae Marian Melniciuc în Dosarul nr. 4.114/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.414D/2021.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că atribuțiile ofițerilor și agenților de poliție judiciară detașați diferă în funcție de structura parchetului în care se desfășoară activitatea, iar aceste diferențe de atribuții justifică și o salarizare distinctă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 4.114/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, în ceea ce privește introducerea art. 66¹ alin. (8) în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Marian Melniciuc într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în despăgubiri pentru repararea pagubelor produse prin aplicarea dispozițiilor art. 66¹ alin. (8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară,

acțiune întemeiată pe art. 9 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că Guvernul nu poate să intervină asupra drepturilor salariale stabilite prin lege de către Parlament, ca legiuitor primar, o asemenea intervenție fiind de natură să contravină dispozițiilor art. 1 alin. (4), ale art. 61 alin. (1), ale art. 115 alin. (4) și ale art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală. Arată că Guvernul trebuie să acționeze în sensul punerii în aplicare a legilor edictate de către Parlament, iar, când consideră că nu există suficiente resurse financiare sau de orice natură pentru aplicarea legii adoptate, va uza de alte căi constituționale prin care va modifica legea în cauză. De asemenea, apreciază că nu se justifică existența unei situații extraordinare care să impună o reglementare specială și urgentă în privința salarizării polițiștilor detașați la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PICCJ).

6. Totodată, susține că în momentul stabilirii salarizării pentru polițiștii din Serviciul Tehnic al PICCJ nu s-a avut în vedere criteriul de raportare la salarizarea unui procuror de judecătorie, așa cum se procedează în cazul ofițerilor tehnici detașați la Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT), ci s-a menținut criteriul salariului avut la data detașării, ceea ce a condus la o diferențiere salarială nejustificată între ofițerii tehnici care, deși îndeplinesc atribuții identice și folosesc aceleași mijloace tehnice pentru executarea mandatelor de supraveghere tehnică, sunt remunerați diferit exclusiv prin raportare la structura în care își desfășoară activitatea.

7. Consideră că acest mod de stabilire a salariului, bazat pe locul detașării, și nu pe natura și dificultatea muncii depuse, nu are o justificare obiectivă sau legală, deoarece atât autorul excepției, cât și ofițerii tehnici de la DIICOT sau Direcția Națională Anticorupție (DNA) desfășoară aceleași activități specifice în cadrul structurilor centrale ale Ministerului Public, iar criteriul specializării infrațiunilor pentru care se execută supravegherea tehnică nu este prevăzut de lege și nu poate constitui un temei legitim pentru tratamentul diferențiat.

8. De asemenea, autorul arată că singurele elemente care ar putea justifica o diferențiere salarială ar trebui să fie nivelul studiilor, gradul profesional, calitatea sau cantitatea muncii, precum și condițiile concrete de muncă, însă aceste criterii ar trebui să se reflecte exclusiv în salariul de bază, și nu în sporurile aferente, care, în mod firesc, ar trebui recunoscute în același quantum pentru funcții identice, indiferent de structura unde sunt încadrate.

9. Apreciază că menținerea salariului avut la data detașării nu reprezintă un criteriu obiectiv și nu răspunde exigențelor legale și constituționale privind egalitatea de tratament și dreptul la plată egală pentru muncă egală.

10. În final, autorul consideră că această diferențiere salarială, nejustificată prin natura, volumul sau complexitatea muncii, încalcă principiile constituționale ale nediscriminării și echității, precum și dreptul la salariu egal pentru muncă egală, consacrat atât de Constituția României, cât și de instrumentele internaționale privind drepturile omului, fiind de natură să creeze o discriminare nepermisă între persoane aflate în situații identice din punct de vedere profesional.

11. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția invocată este neîntemeiată în raport cu criticile formulate și apreciază că argumentele invocate pun în evidență chestiuni de interpretare și aplicare a textelor criticate, fără a evidenția elemente de neconstituționalitate. Totodată, se arată că limitările aduse salariilor, ca urmare a aplicării unor dispoziții speciale, se încadrează în ipotezele prevăzute de art. 53 din Constituție în care este posibilă restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, așa cum s-a stabilit deja în jurisprudența Curții Constituționale.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, argumentând că diferențierea de tratament salarial între ofițerii și agenții de poliție judiciară detașați la DIICOT și cei detașați la Ministerul Public (inclusiv la PICCJ) este justificată de natura obiectiv diferită a atribuțiilor pe care le îndeplinesc cele două categorii de polițiști. Astfel, în timp ce ofițerii detașați la DIICOT au sarcina nu doar de a desfășura activități de supraveghere tehnică prevăzute de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, ci și de a efectua alte activități de descoperire și urmărire a infracțiunilor aflate în competența acestei direcții, sub directa îndrumare și control al procurorilor DIICOT, ofițerii detașați la PICCJ au un spectru mai restrâns de atribuții, limitate expres de lege.

14. Subliniază că, deși, în anumite cazuri concrete, atribuțiile celor două categorii de ofițeri pot fi similare — de exemplu, punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică —, totuși, competența materială specială a DIICOT, delimitată prin norme derogatorii și axată pe investigarea infracțiunilor grave de criminalitate organizată și terorism, precum și specificitatea activității de urmărire penală pe care această direcție o desfășoară reclamă un nivel superior de pregătire profesională, complexitate și responsabilitate. Prin urmare, tratamentul salarial distinct este justificat, întrucât principiul egalității nu presupune uniformitate absolută, ci impune ca situațiilor juridice diferite să le corespundă tratamente juridice diferite, astfel că stabilirea unor condiții de salarizare diferite pentru ofițerii detașați la DIICOT față de cei detașați la PICCJ nu contravine principiului egalității consacrat de art. 16 din Constituție.

15. În ceea ce privește contextul adoptării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2016, Guvernul arată că aceasta a survenit ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016, prin care a fost constatat faptul că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” din art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală nu îndeplinea cerințele de claritate și previzibilitate, fiind astfel necesară reglementarea expresă a categoriilor de persoane care pot pune în executare mandatele de supraveghere tehnică. Pentru a evita blocarea activității unităților de parchet și pentru a asigura sprijinul tehnic și resursele umane specializate necesare desfășurării

anchetelor, Guvernul a reglementat, prin ordonanță de urgență, atât posibilitatea detașării polițiștilor în cadrul Ministerului Public și DIICOT, cât și modul de salarizare a acestora, având în vedere natura specială și limitată a atribuțiilor lor.

16. Referitor la invocarea de către autorul excepției a unor prevederi din Statutul funcționarilor publici sau din Codul muncii, care ar fi permis o salarizare mai avantajoasă, Guvernul precizează că reglementarea specifică privind detașarea polițiștilor judiciari în parchete, introdusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016, a impus instituirea unui cadru normativ distinct de salarizare, corespunzător atribuțiilor concrete și limitate ale acestor funcții, iar dispozițiile speciale și derogatorii ce vizează regimul salarial al polițiștilor detașați la DIICOT sau la alte structuri specializate nu pot fi aplicate prin analogie ofițerilor detașați la PICCJ.

17. În concluzie, Guvernul consideră că diferențierea salarială criticată nu reprezintă o încălcare a principiului egalității, ci o aplicare firească a acestuia, adaptată specificului și complexității activităților desfășurate de fiecare categorie de polițiști, în concordanță cu prevederile constituționale și cu cerințele rezultate în urma deciziilor Curții Constituționale.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, în ceea ce privește introducerea art. 66¹ alin. (8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

21. Din analiza notelor scrise ale autorului excepției, Curtea observă că acesta critică dispozițiile art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 din punctul de vedere al neconstituționalității intrinseci, precum și prevederile art. II din același act normativ, în ansamblul său, din punctul de vedere al neconstituționalității extrinseci.

22. Prin urmare, având în vedere voința reală a autorului, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016, cu referire la art. 66¹ alin. (8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. II din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului, în ansamblul său.

23. Dispozițiile criticate sub aspect intrinsec au următoarea redactare: „II. *Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din*

13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: (...)

3. După articolul 66 se introduce un nou articol, articolul 66¹, cu următorul cuprins: «Art. 66¹. — (...)

(8) Ofițerii și agenții de poliție judiciară detașați în condițiile alin. (1) își păstrează salarizarea avută la data detașării.»

Dispozițiile art. 66¹ alin. (1) din Legea nr. 304/2004, la care face trimitere art. 66¹ alin. (8), stabilesc că: „(1) În vederea desfășurării activităților prevăzute de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, în cadrul Ministerului Public pot funcționa, prin detașare, ofițeri sau agenți de poliție judiciară, sub directa conducere și controlul nemijlocit al procurorilor, în limita posturilor aprobate potrivit legii.”

24. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile criticate au fost abrogate prin Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1104 din 16 noiembrie 2022. Având însă în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea Constituțională va examina dispozițiile legale în redactarea criticată, întrucât acestea continuă să producă efecte în cauză.

25. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 alin. (1) referitor la principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 61 alin. (1) potrivit căruia Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la condiția urgenței și domeniul de reglementare al ordonanțelor de urgență, art. 154 alin. (1) potrivit căruia legile și toate celelalte acte normative preconstituționale rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin Constituției. De asemenea, în temeiul art. 20 alin. (1) din Constituție, sunt invocate și exigențele art. 7 privind egalitatea în fața legii și ale art. 23 referitor la dreptul la muncă, la salariu echitabil și la protecție împotriva șomajului din Declarația universală a drepturilor omului. Așadar, Curtea urmează a se raporta, ca normă de referință inclusiv la dispozițiile art. 16 și 41 din Constituție, prin prisma exigențelor cuprinse în actul internațional anterior menționat.

26. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul acesteia susține că Guvernul nu poate să intervină asupra drepturilor salariale stabilite prin lege de către Parlament, ca legiuitor primar, o asemenea intervenție fiind de natură să contravină dispozițiilor art. 1 alin. (4), ale art. 61 alin. (1), ale art. 115 alin. (4) și ale art. 154 alin. (1) din Legea fundamentală. Arată că Guvernul trebuie să acționeze în sensul punerii în aplicare a legilor edictate de către Parlament, iar când consideră că nu există suficiente resurse financiare sau de orice natură pentru aplicarea legii adoptate, va uza de alte căi constituționale prin care va modifica legea în cauză. De asemenea, arată că nu se justifică existența unei situații extraordinare care să impună o reglementare specială și urgentă în privința salarizării polițiștilor detașați la PICCJ.

27. În raport cu aceste critici, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a stabilit că relația dintre puterea legislativă și cea executivă se exprimă prin competența conferită Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență în condițiile stabilite de art. 115 alin. (4) din Constituție, referitor la delegarea legislativă (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008). Potrivit acestor norme fundamentale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: existența unei situații

extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005).

28. În ceea ce privește „situațiile extraordinare”, Curtea a statuat că acestea exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun și au un caracter obiectiv, în sensul că existența lor nu depinde de voința Guvernului, care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998).

29. De asemenea, inexistența sau neexplicarea urgenței reglementării situațiilor extraordinare constituie în mod evident o barieră constituțională în calea adoptării de către Guvern a unei ordonanțe de urgență. A decide altfel înseamnă a goli de conținut dispozițiile art. 115 din Constituție privind delegarea legislativă și a lăsa libertate Guvernului să adopte în regim de urgență acte normative cu putere de lege, oricând și — ținând seama de împrejurarea că prin ordonanță de urgență se poate reglementa și în materii care fac obiectul legilor organice — în orice domeniu (a se vedea Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 31). Așadar, pentru emiterea unei ordonanțe de urgență este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

30. Din analiza jurisprudenței menționate rezultă că numai existența unor elemente cu caracter obiectiv, care nu au putut fi prevăzute, poate determina apariția unei situații a cărei reglementare se impune cu celeritate. Constatarea acestor elemente se realizează de Guvern, care este obligat să motiveze intervenția sa în preambulul actului normativ adoptat. Prin urmare, așa cum Curtea a reținut în jurisprudența sa, oportunitatea legiferării se limitează la decizia de a adopta actul normativ sau de a nu îl adopta, de a avea o conduită activă sau pasivă, în condițiile în care sunt demonstrate elementele cu caracter obiectiv, cuantificabil, prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție. Cu alte cuvinte, decizia legiferării aparține în exclusivitate legiuitorului delegat, care, dacă hotărăște reglementarea unei anumite situații juridice, are obligația de a se conforma exigențelor constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017, paragraful 87, precum și Decizia nr. 237 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 512 din 16 iunie 2020, paragraful 47).

31. Raportat la prezenta sesizare, Curtea observă că, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2016, Guvernul motivează intervenția legislativă având în vedere că, la data de 16 februarie 2016, prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 14 martie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, constatând că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), conform cărora România este stat de drept, în care drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sunt garantate, și că sintagma „ori de alte organe specializate ale statului” supusă controlului nu respectă condițiile de calitate inerente unei norme legale, sub aspectul clarității, preciziei și previzibilității. În continuare, Guvernul susține că fără punerea în acord a legislației cu normele constituționale considerate a fi încălcate nu ar fi posibilă

recurgerea la probe de acest fel în cadrul urmăririi penale pe o durată care nu poate fi estimată, astfel încât, în activitatea de realizare a interesului social general pe care sunt chemate să îl apere organele judiciare, se creează premisa unei lacune operaționale.

32. De asemenea, Guvernul a ținut cont de împrejurarea că activitatea unităților de parchet ar fi în mod serios afectată în absența sprijinului tehnic și a resurselor umane specializate pentru managementul unei infrastructuri de comunicații, atât din punctul de vedere al operativității efectuării actelor de urmărire penală, cât și sub aspectul administrării unui probatoriu complet pe baza tuturor metodelor de investigare prevăzute de Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare. Prin urmare, în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, Guvernul a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituție.

33. Față de considerentele enunțate, având în vedere că a existat o situație extraordinară, care nu putea fi prevăzută, o urgență a reglementării, precum și faptul că aceasta a fost motivată corespunzător, Curtea apreciază ca fiind neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție.

34. Referitor la susținerea conform căreia adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2016 ar aduce atingere rolului exclusiv al Parlamentului ca autoritate legiuitoare, această critică nu poate fi reținută. Legea fundamentală consacră posibilitatea Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență în situații extraordinare, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 115. Ordonanțele de urgență au forță de lege, însă acestea sunt supuse controlului parlamentar, Parlamentul având posibilitatea de a le aproba, modifica sau respinge. Astfel, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării nu este afectat, iar ordonanțele de urgență nu substituie, ci completează mecanismul legislativ pentru a răspunde unor situații care impun o reglementare rapidă, conform prevederilor constituționale. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea principiului separației puterilor sau a rolului exclusiv al Parlamentului ca autoritate legiuitoare, câtă vreme Guvernul a acționat în limitele și cu respectarea prevederilor constituționale.

35. În aceste condiții, în cauză, Curtea nu poate reține faptul că emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2016 s-ar fi făcut contrar prevederilor constituționale prevăzute la art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1). Astfel, Guvernul și-a exercitat competența constituțională de a emite ordonanța de urgență, potrivit art. 115 alin. (4)-(6) din Constituție, transferul unor atribuții legislative către autoritatea executivă realizându-se pe cale constituțională, în situații extraordinare, și numai sub control parlamentar.

36. Cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate în raport cu art. 115 alin. (6) din Constituție, instanța de contencios constituțional urmează să stabilească dacă în discuție sunt drepturi și libertăți fundamentale și dacă a avut loc o afectare a acestora. Examinarea relației de contrarietate dintre norma criticată și textul de referință invocat se va efectua subsecvent analizării criticilor de neconstituționalitate intrinsecă raportate la art. 16 alin. (1) și art. 41 din Constituție, astfel cum sunt interpretate prin prisma exigențelor art. 7 și 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

37. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a mai analizat anterior critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, care se referă la o pretinsă discriminare salarială între categorii de angajați ce

desfășoară activități similare. Spre exemplu, în Decizia nr. 98 din 16 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 765 din 23 august 2023, s-a invocat o diferență de tratament între persoane încadrate în același sistem ocupațional, care, deși au atribuții comparabile și lucrează în condiții similare, nu beneficiază toate de același spor pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare. În acel context, Curtea a stabilit că opțiunea legiuitorului în materie salarială nu poate fi cenzurată de instanța constituțională din perspectiva stabilirii unor reguli noi privind acordarea unor drepturi salariale suplimentare care nu au relevanță constituțională, adică nu țin în mod esențial de dreptul la muncă sau la salariu, deoarece o astfel de intervenție ar transforma Curtea Constituțională într-un legiuitor pozitiv, ceea ce contravine rolului său stabilit de lege [art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992].

38. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, nu orice diferență de tratament reprezintă o discriminare, ci doar acele diferențe care nu au o justificare obiectivă și rezonabilă (spre exemplu, Hotărârea din 7 februarie 2013, pronunțată în Cauza *Fabris împotriva Franței*, paragraful 56, și Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175). De asemenea, Curtea Europeană a reținut că statele dispun de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește stabilirea și gradul politicilor salariale aplicabile angajaților din sectorul public, așa cum rezultă din Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, și Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59.

39. În situația de față, deși asemănările invocate de autorul excepției pun în evidență, în mod obiectiv, existența unor elemente comune între categoria profesională în care se încadrează acesta și cea sau cele vizate de reglementarea contestată, statul nu a acționat arbitrar și nici nu și-a depășit marja largă de apreciere de care beneficiază în domeniul politicilor salariale, astfel încât nu se poate reține încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție.

40. Astfel, autorul excepției a fost detașat de la Inspectoratul General al Poliției Române (Direcția Operațiuni Speciale) la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PICCJ), fiind numit ofițer de poliție judiciară în cadrul Serviciului Tehnic, și solicită acordarea acelorași drepturi de care beneficiază angajații din celelalte structuri ale PICCJ, respectiv ofițerii tehnici din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT). Curtea apreciază că un aspect pe care legiuitorul îl poate lua în mod legitim în considerare atunci când stabilește diferențieri salariale, cum este cea criticată în prezenta cauză, este faptul că, având în vedere existența unei structuri distincte în cadrul PICCJ, respectiv DIICOT, instituită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 22 noiembrie 2016, statul nu poate fi împiedicat, în temeiul art. 16 alin. (1) din Constituție, să prevadă reglementări salariale diferențiate pentru personalul acestei direcții față de cel al PICCJ. Statul a considerat că există suficiente motive care să justifice înființarea unei direcții cu statut special în cadrul PICCJ și, în consecință, nu există niciun temei pentru a-i refuza dreptul de a reglementa în mod distinct, inclusiv din punct de vedere salarial, pentru personalul acestei structuri specializate. Chiar dacă, așa cum arată și autorul excepției, uneori personalul din categoria din care face și el parte și cel

din DIICOT pot desfășura activități similare, trebuie subliniat că, din perspectiva competenței de urmărire penală, DIICOT are atribuții exclusiv specializate. Potrivit art. 2 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016, DIICOT are ca atribuție principală efectuarea urmăririi penale pentru infracțiunile prevăzute în competența sa prin această ordonanță și prin alte legi speciale, iar aceste competențe sunt detaliate în art. 11 din același act normativ. În acest fel, DIICOT are o competență strictă și specializată în materia criminalității organizate și a terorismului, iar lucrătorii săi sunt implicați constant în investigarea unor infracțiuni deosebit de grave și periculoase. În aceste condiții, rezultă că opțiunea legiuitorului, criticată prin prezenta excepție, a fost exercitată în mod legitim, fără a depăși limitele impuse de art. 16 alin. (1) din Constituție.

41. Așadar, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, referitoare la principiul egalității în drepturi, prin raportare la art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea constată că diferențele de salarizare între polițiștii detașați la DIICOT și cei detașați la alte structuri ale PICCJ nu constituie o discriminare, întrucât acestea sunt determinate de criterii obiective, precum natura și dificultatea atribuțiilor, gradul de risc și specificul activităților desfășurate, fiind astfel justificate în mod rezonabil și proporțional în raport cu scopul urmărit de legiuitor.

42. Totodată, referitor la invocarea art. 41 — *Munca și protecția* din Constituție, prin prisma exigențelor art. 7 din

Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 23 referitor la dreptul la muncă, la salariu echitabil și la protecție împotriva șomajului, din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Curtea reține că reglementările criticate nu afectează dreptul la muncă, la salariu sau la protecție împotriva șomajului; faptul că există salarizări diferențiate pentru structuri cu atribuții speciale nu echivalează cu încălcarea dreptului la salariu echitabil, câtă vreme fiecare categorie beneficiază de o salarizare adaptată specificului muncii sale. Accesul la muncă nu este îngrădit, dreptul la salariu nu este suprimat, iar diferențierea reflectă politica statului de a recompensa corespunzător specificul activității prestate. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile criticate nu contravin exigențelor prevăzute la art. 41 din Constituție și la art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

43. Cât privește invocarea art. 154 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că acest text nu este incident în speță, având în vedere că are caracter tranzitoriu și privește menținerea în vigoare a actelor normative anterioare Constituției din 1991, în măsura în care acestea nu contravin dispozițiilor constituționale.

44. Întrucât nu au putut fi reținute încălcări ale drepturilor fundamentale prevăzute la art. 16 și 41 din Constituție, Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală.

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Marian Melniciuc în Dosarul nr. 4.114/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. II pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, cu referire la art. 66¹ alin. (8) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și ale art. II din aceeași ordonanță de urgență a Guvernului, în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 ianuarie 2026.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Alina Oprișan

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPEM (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

